

Verslag bezoekster kinderhuis 04-2012

“In april 2012 heb ik als vrijwilliger les gegeven in het Namaste Projects Children Home in Bhaktapur, Nepal. Wat een geweldige ervaring! Het was mijn bedoeling om eens een kijkje te nemen hoe het toegaat met het stimuleren van de ontwikkeling in zo'n heel ander land en inspiratie op te doen voor mijn werk als projectleider van 'School's cool' hier in Nederland. Nou, dat is gelukt! De kinderen waren leergierig en creatief, dat is denk ik overal ter wereld zo, dus we hebben naar hartelust getekend, gezongen, geknipt, geplakt, een potten-en-pannen-orkest gemaakt, gedanst, gebokst, noem maar op. Aan elke creatieve of sportieve activiteit koppelde ik een Engelse les, zodat we het nuttige met het aangename combineerden. We hebben goed kunnen lachen om allerlei cultuurverschillen. Zo moest ik de eerste dagen enorm wennen aan het feit dat de kinderen in Azië 'nee' lijken te schudden, terwijl dit dus ja betekent. Daarbij betekent het woord 'ho' in Nepali juist 'ja'. Heerlijk hoeveel plezier kinderen kunnen hebben met iets simpels als stoepkrijt of het collages maken van een tijdschrift, dat hadden ze nog nooit gedaan.

Na enige tijd kom je er wel achter welke moeilijkheden er spelen in zo'n ontwikkelingsland. Corruptie, drankmisbruik, de slechte positie van de vrouw, kinderarbeid... Het maakte wel indruk op me dat zelfs goed opgeleide onderwijzers de juiste connecties moeten hebben om aan een baan te komen. En vooral ook dat mensen met een slechte maatschappelijke positie, daar vaak niet meer uit kunnen komen. Wat hebben wij het goed met al onze keuzevrijheid – we kunnen altijd weer van baan, studie of relatie veranderen, terwijl velen in Nepal weinig opties hebben. Ook de kinderen waar ik mee heb gewerkt hebben al veel meegemaakt. Hopelijk maakt het een hoop goed hoe dit tehuis als een soort groot vervangend gezin functioneert. Wat op mij vooral indruk maakte, was de samenwerking. Alle kinderen helpen met koken, opruimen en afwassen, zonder enig gezeur. Opvallend was dit ook, toen we kralen gingen rijgen. Ik begon vol enthousiasme een armbandje voor mezelf te maken, toen ik doorkreeg dat alle kinderen in koppels van twee gingen rijgen. En dan ook nog hun gemaakte ketting of armbandje aan een ander gaven. Helemaal niet bezig met persoonlijk bezit. Hartverwarmend! Voor mij is het een reis geweest vol verwondering en vooral herwaardering van wat er hier mogelijk is.

En aan de lachende gezichten van de kinderen te zien, is het ook gelukt om wat vrolijkheid te brengen. Gelukkig krijgen deze kinderen, ondanks hun achtergrond, wel ontwikkelingskansen. Namaste!”

Geschreven door: [Merlijn van Oortmerssen](#) uit Leiden en met toestemming gepubliceerd.